

הבה לנו לחם!

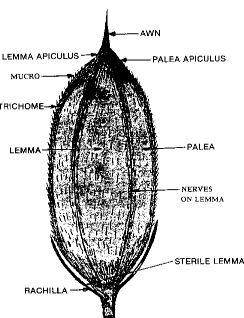
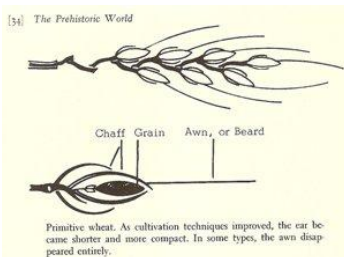
שנקבר ערומה יוצאת בכמה
(לבושים...)

המוץ מסירין ע"י דישה
וזרייה, השבלים נדרסים תחת
רגלי בהמה, ושוב זורקין את
הכל לרוח מצוייה ע"י "רחת"
והמוץ שהיא קלה, הולך למרחוק,
וגרגירי החטים נופלין למטה.
בקהלת רבה איתא:

דבר אחר: כי לא לקלים המרוץ,
זה עשהאל. שנאמר (שמואל ב' ב')
ועשהאל קל ברגליו כאחד הצביים
וגו'. ומה היה קלותו? שהיה רץ על
סאסי שיבוליא, ואינן משתברין.
אתמול, ועשהאל קל ברגליו. והיום,
(שם) ויכהו אבנר באחרי החנית
וגו'.

מוץ אין בו שום צורך (אפילו
בהמות אין אוכלים אותו) על
נאמר על רשעים: כי אים כמוץ
אשר תדפנו רוח וכו' בבבא בתרא
לא יעשה אדם גרן קבוע בתוך שלו
אא"כ י"ל 50 אמה לכל רוח, והטעם
כי הרוח מוליך המוץ ומזיק
נטיעות חבירו.

על האלילים אמר ישעיהו:
תזרם ורוח תשאם וסערה
תפיץ אותם, ואתה תגיל בד'
בקדוש ישראל תתהלל!

בשבועות הבאות נלמוד
קצת "סידורא דפת"

פת באה מחטים, חטים
באים משיבולת, (ראה
ציור) כל שיבולת מורכב
מכמה חלקים: קנה, עלים,
חטה, מלעין.

מבואר בעוקצין 1:4 קנה של
שיבולת 3 טפחים היא שיעור "יד"
שמביא טומאה להחטים, "מלעין"
של שבלין glumes (ראה ציור)
ג"כ הוי "יד" אבל לא מצטרף
לשיעור.

בחולין 17 מבואר סכין דדמיה
ל"סאסאה" פירוש רש"י: זקן
השבלים שאינו חלק, כך סכין
שאין פיה חלק, אבל גם פגם אין
בו, מותר לשחוט בו לכתחילה,
חלק זה נקראה awa של החטה
(ציור) והיא שפיץ של המוץ

גם בסוטה 5 ת"ח צריך שיהא
בו אחד משמיני שבשמינית
גאוה, ומעטרא ליה כי
סאסא לשבולתא

א"א לאכול החטה
(כולל מה שקוראין
whole wheat) לפני
שמשירין המוץ (זה
ה"מכסה" או הלבוש של
החטה וכמו שאמרו חז"ל
כתובות 111 מה חטה